

A múlt rendszerben azért lehetett csak nagyon ritkán focimeccset nézni, mert a sajátos történelmi körülmények miatt nem adta az akkori egyedüli román televízió – ma pedig azért van gond a témával, mert különböző televíziócsatornák vetélkednek egymás között és az általad kedvelt sportrendezvények közvetítési jogáért.

A múlt rendszer végén, az 1986-os labdarúgó világbajnokság és az 1988. évi Európa-bajnokság idején emlékezetes akció volt az udvarhelyi és környékbeli [„bulgárantennázás”, amiről itt írtunk részletebben.](#)

Az angol foci és a nemzeti érdek

Napjainkban ez már másképpen van, hiszen sok tévécsatorna között lehet válogatni, csak győzze az ember. **De mi van akkor, ha pont az nincs a kínálatban, amit szeretnénk nézni?**

Vegyünk egy példát. Jómagam rajongok [az angol labdarúgó bajnokságért](#) – évek, majdnem évtizedek óta rendszeresen követem, a kábeltévé-előfizetésemet is azokhoz a sportadókhoz igazítom az utóbbi években, ami a brit focit közvetítő sportcsatornát biztosítja. Idén mégis hoppon maradtam, ugyanis egy jogdíjvita miatt Romániában egyetlen tévécsatorna sem közvetíti a Premier League-t.

Dacára annak, hogy a nyáron még nagy dérrrel-dúrral harangozták be, hogy ugyanúgy lesz, mint eddig volt. Nem úgy lett, a szezonnyitó meccs már nem ment a tévében, azóta sem lehet szigetországi bajnokit nézni. Hivatalosan.

Más példa. Sokszor hallom mind román, mind pedig magyar részről, hogy bizonyos tevékenység vagy történés „nemzeti érdek”. Némiképp felháborítónak tartom, hogy az ország második legnépszerűbb sportágában (ez a kézilabda) világbajnokságon játszó válogatott csapat mérkőzéseit csak olyan tévéadón lehet nézni, aminek nincsen országos lefedettsége.

Tehát itt már ugrik a nemzeti érdek, az, hogy mindkét országban tízezrek, százezrek néznének meg egy-egy meccset, de nem jut(hat) el a televíziójukba. A legfrissebb példa – gondolom kitalálták – a női kézilabda világbajnokság, Romániában a Dolce Sport, Magyarországon a Sport 1 televízió közvetíti a meccseket. Egyiket sem lehet az adott ország legnagyobb területén nézni. Bosszankodik, mérgelődik ilyenkor az ember.

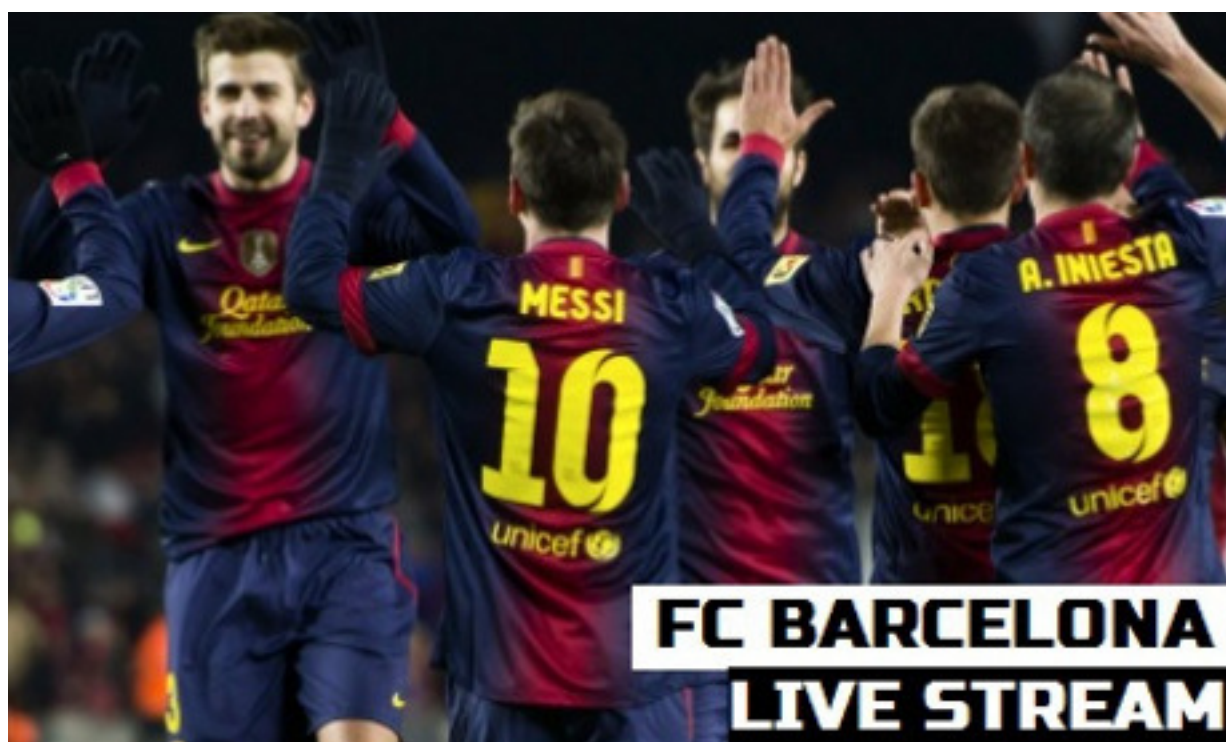
A megoldás: internet

Néhány évvel ezelőtt fedeztem fel az ún. streamelést, ami tulajdonképpen az internetes tévé nézést jelenti – szerencsére az internet van olyan „okos”, hogy ezt is megoldja. Tény, hogy hat-hét évvel korábban a minőség még hagyott kívánnivalót maga után (néha még ma is), egyik szurkoló-barátom a számítógép előtt ülve meg is jegyezte vigyorogva, hogy **„úgy érzem magam, mint amikor annak idején a bulgártévén néztük a világbajnokságot”**

.

Azóta jól vagy rosszabbul látható angol meccsek sokaságát néztem meg így, a mai napig tartom a gyakorlatot – igaz, volt olyan, hogy arab vagy kínai kommentárral, de olyan is, hogy a lövés pillanatában merevedett meg a képernyő.

Legutóbb a **Tottenham Hotspur–Liverpool (0–5)** mérkőzés negyvenedik percében, Jordan Henderson lövésénél... Igen, gól volt. Az utóbbi napoknál maradva, élmény volt a laptop előtt végigizgulni a magyar lányok eddigi vb-meccseit is, magyar, néha német kommentárral. Mint ahogy a vasárnapi lengyel-románt is lengyel tévékommentátorral.

A streamelés módjaitól érdemes olvasgatni a neten, mert a dolog nemcsak a

sportközvetítésekre érvényes – láttam már olyat, hogy valaki egész nap francia hírtelevíziót követett egy laptopon.

Úgyhogy lehetőség van, a televíziós jogdíjakon, a **font milliárdokon veszekedjenek mások és ne csodálkozzanak, ha öszülnek és szívinfarktus kerülgeti őket.**

Én szombaton délután ötkor főzök egy teát, magam elé teszem a laptopot és üvöltök előtte, infarktust (remélem) nem kapok.

Minden jó, ha vége jó: a ma este romániai idő szerint fél hétkor kezdődő **Magyarország-Brazília világbajnoki női kézilabda mérkőzést már a Magyar Televízió is közvetíti.**